

KVINDEN OG SAMFUNDET

Udgivet af

Dansk Kvindesamfund

Nr. 10.

19. Maj 1904.

20. Aarg.

Pryglestraffen.

I nr. 8 af „Kvinden og samfundet“ stod der en redaktionsartikel om den politiske strid i anledning af de foreslåede ændringer i vor straffelovgivning, og redacturen syntes at have forset sig så stærkt på, at ikke alle pryglestraffe i vor straffelovgivning ophæves, men at de flyttes fra ynglingene over på de gamle uforbederlige volds mænd, at redacturen lagde altfor ringe vægt på, at lovforslaget indeholder så mange udmærkede ting, såsom paragraf 6, hvorefter fangen — efter udstået straffetid — kan tages i forvaring så længe han anses for at være farlig for den offentlige sikkerhed — og flere andre. Dette er en så udmærket bestemmelse, netop den, som de kvinder, der rejste den store adressebevægelse, vilde sætte mest pris på, så det er med dyb beklagelse, vi har set hele lovforslaget blive gemt hen. Jeg trænger derfor til at sige, at redacturen ikke talte paa *alle* kvinders vegne.

Vel tror jeg, at de fleste kvinder vilde være glædest for lovforslaget, om alle pryglestraffe var strøgne, og at jeg ikke selv nærer nogen sympati for pryglestraffe, har jeg allerede tidligere udtalt. Men jeg ved også, at der er kvinder — ja medlemmer af D. K. S. — som tror, at pryglestraffe kan være gavnlige for volds mænd, og de bør ingenlunde stemples som rå, ti de vil kun have dem bibeholdt, fordi de tror, at de kunde virke ligeså gavnlige, som man siger, at garotteloven har virket i England.

Derom kan vi kvinder imidlertid have og har vi forskellige meninger, men vi er mange kvinder, som trænger til at udtale en varm påskønnelse af hr. Svejstrups og hr. Høgsbro's uegennyttige arbejde for at skaffe kvinderne den retsbeskyttelse, som de mange voldtægts-overfald viser, at de trænger hårdt til.

A. Stampe Feddersen.

Vi har ikke stemplet de kvinder, der tror på pryglestraffens gavnlighed, som rå. Men, vi har sagt, at der er noget råt og måske noget forrående ved pryglestraffen selv. Red.

De mange Barnemord.

Af U. Birkedal.

Flere Gange har jeg i Løbet af de sidste År søgt at få Folk i Tale om en Sag, der ikke kan og ikke tør være noget alvorligt og rettænkende Menneske ligegyldig: de uhyggeligt mange Barnemord med påfølgende Tugthusstraf for unge Kvinder, hvis hele Fremtid enten er og bliver ødelagt eller dog hendirer i Skyggen af et forfærdeligt Minde. Særligt er det mine Landsmandinder, alle brave danske Kvinder med Hjærtet på det rette Sted — særligt er det dem, jeg har villet have i Tale. Jeg har kaldt på dem den ene Gang efter den anden, snart i et af vore store Dagblade, snart i et af Kvindebladene, — men nej! Kun Tavshed! En enkelt Brevskriverinde har drevet til at opmuntre mig til at blive ved, men ikke så meget som opgivet mig sin Adresse. Vore Kvindesagskvinder synes så optagne af andre Ting, at de ikke er til at råbe op i Anledning af en så ubetydelig Omstændighed, som den, at en halv Snøs unge Piger mellem År og Dag tager Livet af deres Børn, for efter endt Straf at gå med knust Livslykke ud fra Tugthuset. Jeg nægter ikke, at Spørgsmål som dem om Kvindernes Valgret til Stat og Kommune, Adgang til Embeder, Lønninger osv. jævnbrydigt med Mændene har meget stor Betydning, også netop for Kvindernes Selvedsthed og Selvagtelse. Efter fattig Lejlighed har jeg fra min Ungdom været med i Arbejdet for at dele Sol og Vind lige mellem Kønnene. Jeg er ikke blind for, at Livet er en sart sammensat Organisme, hvor det ene Led griber ind i det andet. Det er aldeles sandt, at under retfærdigere Samfundstilstande end de nuværende vil også Forbrydelserne tage af, og at dette gælder så fuldt om denne særlige Art Forbrydelser — Barnemordene — som om nogen anden.